Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá rozšírená komora)

z 5. októbra 2020*

„Verejná služba – Úradníci – Úradník, ktorý bol pri svojom nástupe do služby štátnym príslušníkom Spojeného kráľovstva – Vystúpenie Spojeného kráľovstva z Únie – Nadobudnutie štátneho občianstva štátu výkonu práce počas kariéry – Zánik nároku na príspevok na expatriáciu – Rovnosť zaobchádzania – Zásada zákazu diskriminácie – Článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku“

Vo veci T-18/19,

Colin Brown, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: I. van Damme, advokátka,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: T. Bohr a D. Milanowska, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Bauer a R. Meyer, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 270 ZFEÚ jednak na zrušenie rozhodnutia Úradu pre správu a úhradu individuálnych nárokov (PMO) Komisie z 19. marca 2018, ktorým sa žalobcovi odníma príspevok na expatriáciu a náhrada jeho cestovných výdavkov, a jednak na obnovenie týchto dávok od 1. decembra 2017,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia S. Gervasoni, P. Nihoul, R. Frendo (spravodajkyňa) a J. Martín y Pérez de Nanclares,

tajomník: L. Ramette, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 27. februára 2020,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobca, Colin Brown, bol pôvodne len štátnym príslušníkom Spojeného kráľovstva a v tejto krajine žil do roku 1996. V rokoch 1996 a 1997 študoval v Taliansku a neskôr od septembra 1997 do júna 1998 v Belgicku. Žalobca následne od 1. októbra 1998 do 28. februára 1999 absolvoval stáž v Európskej komisii v Bruseli (Belgicko). Napokon od 1. marca 1999 do 31. decembra 2000 pracoval v Belgicku na plný úväzok v súkromnom sektore.

2 Žalobca nastúpil do služby Komisie 1. januára 2001. Úrad pre správu a úhradu individuálnych nárokov (PMO) Komisie mu priznal príspevok na expatriáciu podľa článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“).

3 Dňa 23. júna 2016 sa občania Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska v referende vyjadrili za vystúpenie svojho štátu z Európskej únie. Po tom, čo parlament Spojeného kráľovstva 13. marca 2017 prijal European Union (Notification of Withdrawal) Act 2017 [zákon z roku 2017 o Európskej únii (Oznámenie o vystúpení)], premiérka Spojeného kráľovstva 29. marca 2017 oznámila Európskej rade úmysel tohto členského štátu vystúpiť z Únie a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Euratom) podľa článku 50 ods. 2 ZEÚ.

4 Dňa 27. júna 2017 žalobca požiadal o belgické štátne občianstvo, ktoré mu bolo udelené 3. novembra. Túto zmenu situácie oznámil PMO 19. januára 2018.

5 Dňa 23. februára 2018 bol žalobca informovaný jednak o tom, že mu bol od 31. októbra 2017 odňatý príspevok na expatriáciu z dôvodu, že nadobudol belgické štátne občianstvo, a jednak, že v dôsledku toho mu zaniká aj nárok na náhradu cestovných výdavkov podľa článku 8 prílohy VII služobného poriadku.

6 V nadväznosti na žiadosť o vysvetlenie bol žalobcovi 5. marca 2018 doručený list, z ktorého vyplývalo, že odňatie príspevku na expatriáciu bolo podľa článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku odôvodnené skutočnosťou, že mal od roku 1997 bydlisko v Belgicku.

7 PMO 19. marca 2018 nahradil rozhodnutie z 23. februára 2018 novým rozhodnutím, ktorým sa žalobcovi odňali príspevok na expatriáciu a náhrada cestovných výdavkov od 1. decembra 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

8 Dňa 17. júna 2018 žalobca podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá rozhodnutím menovacieho orgánu (ďalej len „MO“) z 15. októbra 2018.

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

9 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 11. januára 2019 podal žalobca žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

10 Komisia predložila svoje vyjadrenie k žalobe 20. marca 2019.

11 Po zmene zloženia komôr Všeobecného súdu predseda Všeobecného súdu rozhodnutím z 25. marca 2019 na základe článku 27 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu pridelil vec novej sudkyni spravodajkyni, ktorá je členkou piatej komory.

12 Podaním do kancelárie Všeobecného súdu 12. apríla 2019 podala Rada Európskej únie návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie.

13 Dňa 9. mája 2019 žalobca predložil repliku.

14 Rozhodnutím z 13. mája 2019 predseda piatej komory Všeobecného súdu povolil, aby Rada vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania.

15 Komisia predložila dupliku 18. júna 2019.

16 Vedľajší účastník konania predložil svoje vyjadrenie 25. júna 2019 a žalobca k nemu predložil svoje pripomienky v stanovených lehotách.

17 Keďže na základe článku 27 ods. 5 rokovacieho poriadku došlo k zmene v zložení komôr Všeobecného súdu, sudkyňa spravodajkyňa bola pridelená k štvrtej komore, ktorej bola prejednávaná vec následne pridelená.

18 Všeobecný súd podľa článku 28 rokovacieho poriadku na návrh štvrtej komory rozhodol o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu. Podpredseda Všeobecného súdu bol vyzvaný, aby zasadal vo štvrtej rozšírenej komore na základe rozhodnutia pléna Všeobecného súdu zo 4. októbra 2019 o vytvorení komôr a pridelení sudcov do komôr (Ú. v. EÚ C 372, 2019, s. 3), a v súlade s článkom 11 ods. 4 rokovacieho poriadku vykonával funkciu predsedu komory.

19 Na návrh sudkyne spravodajkyne Všeobecný súd (štvrtá rozšírená komora) po prvé rozhodol o začatí ústnej časti konania, po druhé položil účastníkom konania písomné otázky v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 rokovacieho poriadku, pričom ich vyzval, aby na ne odpovedali na pojednávaní, a po tretie požiadal Európsky parlament, Súdny dvor Európskej únie a Európsky dvor audítorov o informácie v súlade s článkom 24 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Cieľom tejto žiadosti o informácie bolo zistiť, ako tieto tri inštitúcie vykladajú článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku a ako ho uplatnia v prípade, keď úradník alebo zamestnanec, ktorý už má štátnu príslušnosť členského štátu, nadobudne v priebehu kariéry občianstvo štátu, ktorého na území sa nachádza jeho miesto výkonu práce.

20 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na písomné a ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 27. februára 2020. Na pojednávaní boli Komisia a Rada vyzvaní, aby Všeobecnému súdu oznámili počet úradníkov poberajúcich príspevok na expatriáciu, ktorí nadobudli štátne občianstvo štátu výkonu práce, a z nich počet tých, ktorým zanikol nárok na tento príspevok.

21 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku Všeobecný súd 9. marca 2020 vyzval Komisiu, aby predložila informačné oznámenie Rady z 11. decembra 1959, ktoré prečítala na pojednávaní.

22 Komisia a Rada poskytli v stanovenej lehote svoje odpovede na žiadosti Všeobecného súdu formulované počas pojednávania a na základe opatrenia na zabezpečenie priebehu konania.

23 Dňa 4. mája 2020 žalobca predložil svoje pripomienky k údajom a dokumentu, ktoré Komisia a Rada predložili po pojednávaní. Žalobca vo svojich pripomienkach vyjadril poľutovanie nad tým, že uvedené údaje boli podľa neho neúplné, avšak bez toho, aby požadoval ich doplnenie.

24 Dňa 14. mája 2020 sa skončila ústna časť konania a vec bola predložená na poradu.

25 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– nariadil obnovenie príspevku na expatriáciu a náhrady jeho cestovných výdavkov od 1. decembra 2017,

– nariadil zaplatenie príspevkov a náhrad, ktoré neboli zaplatené v období od 1. decembra 2017 do dňa opätovného potvrdenia jeho nároku na uvedené dávky, vrátane úrokov,

– zrušil, ak Všeobecný súd vyhovie námietke nezákonnosti vznesenej v žalobe, uplatnenie článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku až dovtedy, kým ho inštitúcie nenahradia nediskriminačnými ustanoveniami,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

26 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

27 Vedľajší účastník konania navrhuje, aby Všeobecný súd zamietol žalobu.

III. Právny stav

A. O prvom bode žalobných návrhov

28 Na podporu prvého bodu návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobca uvádza štyri žalobné dôvody založené na:

– porušení článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku,

– porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminácie tým, že napadnuté rozhodnutie podmieňuje jeho nárok na príspevok na expatriáciu podmienkami stanovenými v článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku,

– porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminácie tým, že napadnuté rozhodnutie vykladalo článok 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku v rozpore s touto zásadou,

– námietke nezákonnosti vznesenej proti článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku.

29 Vo svojom prvom žalobnom dôvode, ktorý možno rozdeliť na dve časti, žalobca spochybňuje, že Komisia mohla opätovne preskúmať jeho nárok na príspevok na expatriáciu. V prvej časti tohto žalobného dôvodu tvrdí, že článok 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku neumožňuje opätovne preskúmať tento nárok v prípade nadobudnutia nového štátneho občianstva. V druhej časti tvrdí, že Komisia mala prinajmenšom zohľadniť obmedzenie, ktorému bol vystavený z dôvodu prípadného vystúpenia Spojeného kráľovstva z Únie. Prvý žalobný dôvod sa teda zdá byť založený nielen na porušení článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, ako uvádza žalobca, ale aj na existencii tohto obmedzenia.

30 Vo svojom druhom žalobnom dôvode, ktorý možno tiež rozdeliť na dve časti, žalobca tvrdí, že zásada rovnosti a zákazu diskriminácie bráni tomu, aby bol jeho nárok na príspevok na expatriáciu opätovne preskúmaný vzhľadom na podmienky stanovené v článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku. V prvej časti tvrdí, že sa s ním zaobchádzalo tak, ako keby mal belgické občianstvo počas desiatich rokov pred svojím nástupom do služby, hoci počas tohto obdobia bol štátnym príslušníkom Spojeného kráľovstva. V druhej časti uvádza, že za okolností veci samej sa uplatnenie tohto ustanovenia viac dotklo úradníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, než všetkých ostatných.

31 Vo svojom treťom žalobnom dôvode žalobca subsidiárne vychádza z prípadu, že nič nebráni tomu, aby Komisia opätovne preskúmala jeho nárok na príspevok na expatriáciu na základe článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku, tvrdí však, že v každom prípade zásada rovnosti a zákazu diskriminácie mala viesť k inému výkladu tohto ustanovenia.

1. O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku a existencii obmedzenia

32 Ako už bolo uvedené v bode 29 vyššie, žalobca v prvom žalobnom dôvode spochybňuje, že nadobudnutie belgického štátneho občianstva mohlo odôvodniť opätovné preskúmanie jeho nároku na príspevok na expatriáciu.

a) O prvej časti založenej na porušení článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku

33 Žalobca tvrdí, že článok 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku neumožňuje opätovne preskúmať nárok úradníka na príspevok na expatriáciu z dôvodu, že tento úradník počas kariéry nadobudol občianstvo štátu výkonu práce. Vzhľadom na cieľ príspevku na expatriáciu, ktorým je kompenzácia nákladov a nevýhod spojených s nástupom do práce zahŕňajúcim zmenu bydliska, k opätovnému preskúmaniu situácie v tomto štádiu môže dôjsť len v prípade zmeny miesta výkonu práce.

34 Článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku znie:

„Príspevok na expatriáciu sa vypláca…:

a) úradníkom:

– ktorí nie sú a nikdy neboli štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, a

– ktorí počas obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, nemali zvyčajné bydlisko ani nevykonávali svoje hlavné zamestnanie na európskom území tohto štátu. Na účely tohto ustanovenia sa nebudú brať do úvahy okolnosti vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo pre medzinárodnú organizáciu;

b) úradníkom, ktorí sú alebo boli štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, ale ktorí počas obdobia 10 rokov, ktoré sa skončilo dňom ich nástupu do služby, mali zvyčajné bydlisko mimo európskeho územia tohto štátu z iných dôvodov ako z dôvodu plnenia povinností v službách štátu alebo medzinárodnej organizácie.“

35 Tieto ustanovenia, ako aj všetky ustanovenia práva Únie, ktoré zakladajú nárok na finančné dávky, sa majú vykladať striktne (pozri rozsudok z 18. júla 2017, Komisia/RN, T-695/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:520, bod 54 a citovanú judikatúru).

36 V tejto súvislosti treba konštatovať, že článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku výslovne nestanovuje možnosť opätovne preskúmať nárok na príspevok na expatriáciu vzhľadom na zmenu okolností, ku ktorým došlo počas kariéry úradníka.

37 Keďže sa však príspevok na expatriáciu vypláca mesačne, administratíva ho nemôže naďalej vyplácať, ak nastane udalosť, ktorá podstatným spôsobom mení situáciu osoby, ktorá ho poberá, pokiaľ má vplyv na podmienky, ktorým podlieha priznanie tohto príspevku. V takom prípade a pri neexistencii ustanovenia, ktoré by tomu bránilo, musí administratíva túto situáciu opätovne preskúmať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júna 2013, Achab/EHSV, F-21/12, EU:F:2013:95, bod 26). Na rozdiel od spätného zrušenia rozhodnutia je totiž zrušenie do budúcnosti vždy možné, ak už nie sú splnené okolnosti odôvodňujúce toto rozhodnutie. Tak je to najmä v práve verejnej služby, keď sa pokračovanie vo vyplácaní zložiek odmeny ukáže ako protiprávne. Samotný služobný poriadok vo svojom článku 85 to potvrdzuje v rozsahu, v akom implicitne pripúšťa zastavenie vyplácania neoprávnených platieb (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 1978, Herpels/Komisia, 54/77, EU:C:1978:45, body 38 až 40).

38 Navyše, ako už Všeobecný súd konštatoval, zo znenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku nijako nevyplýva, že by nárok na príspevok na expatriáciu predstavoval nadobudnuté právo (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. septembra 1993, Magdalena Fernández/Komisia, T-90/92, EU:T:1993:78, bod 32).

39 Žalobca okrem toho nespochybňuje samotnú podstatu opätovného preskúmania, ale obmedzuje sa na tvrdenie, že k prehodnoteniu nároku na príspevok na expatriáciu môže dôjsť len v prípade zmeny miesta výkonu práce dotknutého úradníka, a nie v prípade nadobudnutia nového štátneho občianstva.

40 V tejto súvislosti žalobca po prvé tvrdí, že nadobudnutie nového štátneho občianstva počas kariéry nemôže odôvodniť zmenu nároku na príspevok na expatriáciu, pretože výraz „ktorí nie sú a nikdy neboli“ štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, uvedený v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, odkazuje výlučne na situáciu úradníka v čase svojho nástupu do služby, ktorá zodpovedá momentu prijatia rozhodnutia o tomto príspevku.

41 Podmienka, podľa ktorej sa príspevok na expatriáciu priznáva úradníkom, ktorí „nie sú… štátnymi príslušníkmi“ štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, je však formulovaná v indikatíve prítomného času. Vzhľadom na opakujúcu sa povahu vyplácania tohto príspevku toto znenie nevylučuje, že dotknutý úradník musí počas celej svojej kariéry naďalej spĺňať podmienku neexistencie štátnej príslušnosti štátu výkonu práce, aby si ho ponechal na základe článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júna 2013, Achab/EHSV, F-21/12, EU:F:2013:95, bod 28).

42 Žalobca spochybňuje relevantnosť tohto rozsudku z dôvodu, že na rozdiel od neho M. Achab, štátny príslušník tretej krajiny, nemal v čase prijatia do zamestnania štátne občianstvo členského štátu a v tejto súvislosti sa na neho vzťahovala výnimka, aby mohol byť prijatý do zamestnania. Skutočnosť, že M. Achab nemal štátne občianstvo členského štátu, však nie je relevantná z hľadiska článku 4 prílohy VII služobného poriadku, ktorý sa zakladá na štátnej príslušnosti štátu výkonu práce, a nie na štátnej príslušnosti krajiny pôvodu. Navyše práve nadobudnutie tohto druhého štátneho občianstva počas kariéry odôvodnilo tak v prípade M. Achaba, ako aj v prípade žalobcu zastavenie vyplácania príspevku na expatriáciu, ktorý im bol priznaný na základe odseku 1 písm. a) tohto článku.

43 Okrem toho ani okolnosť, že článok 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku podmieňuje priznanie príspevku na expatriáciu skutočnosťou, že úradník „nikdy nebol štátnym príslušníkom“ štátu výkonu práce, nebráni výkladu, podľa ktorého nadobudnutie tohto štátneho občianstva počas kariéry spôsobuje zánik nároku na tento príspevok na základe tohto ustanovenia.

44 Navyše článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku má svoj pôvod v článku 4 ods. 1 prílohy VII nariadenia Rady č. 31 (EHS) a č. 11 (EZUO) z 18. decembra 1961, ktorým sa stanovuje Služobný poriadok a podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskeho hospodárskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES 1962, 45, s. 1387) v pôvodnom znení. Z informačného oznámenia Rady z 11. decembra 1959 (pozri bod 21 vyššie) vyplýva, že pri prípravných prácach, ktoré viedli k prijatiu tohto ustanovenia, normotvorca zvažoval viaceré kritériá priznania príspevku na expatriáciu, ale kritérium štátneho občianstva použil z dôvodu jeho „presnejšieho a jednoduchšieho uplatnenia“ než iné kritériá, pričom si bol vedomý, že toto kritérium „neodstraňuje všetky ťažkosti ([najmä] v prípade dvojitého štátneho občianstva)“.

45 Z vyššie uvedeného vyplýva, že normotvorca nemal v úmysle upraviť všetky prípady, ktoré môžu nastať, ale rozhodol sa uprednostniť formuláciu, ktorá vo väčšine prípadov zjednodušuje prijímanie rozhodnutí týkajúcich sa nároku na príspevok na expatriáciu. V súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 35 vyššie len odlišné znenie článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku by mohlo vylúčiť akékoľvek opätovné preskúmanie nároku na tento príspevok v priebehu kariéry v dôsledku nadobudnutia nového štátneho občianstva.

46 Žalobca po druhé tvrdí, že nadobudnutie štátneho občianstva štátu výkonu práce po nástupe do služby je len jedným z viacerých spôsobov nadviazať väzby s touto krajinou a integrovať sa v nej. Podľa judikatúry článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku neumožňuje MO zrušiť príspevok na expatriáciu z dôvodu, že náklady a nevýhody vyplývajúce z nástupu do služby sú dostatočne kompenzované v určitom okamihu kariéry alebo že úradník je už v tejto krajine dostatočne integrovaný.

47 V tejto súvislosti treba uviesť, že z informačného oznámenia Rady z 11. decembra 1959 (pozri bod 21 vyššie) vyplýva, že príspevok na expatriáciu bol koncipovaný ako príspevok „poskytovaný ako náhrada hmotných výdavkov a nevýhod nemajetkovej povahy vyplývajúcich zo skutočnosti, že zamestnanec je odlúčený od svojho miesta pôvodu“ a že „zamestnanci vo všeobecnosti udržiavajú rodinné väzby… s ich regiónom pôvodu“. Ako však tvrdia tak žalobca, ako aj Komisia, tieto nevýhody a náklady môžu pretrvávať počas celej kariéry a dokonca sa v priebehu tejto kariéry zhoršiť napriek integrácii v štáte výkonu práce.

48 Tiež bolo rozhodnuté, že cieľom príspevku na expatriáciu je kompenzácia osobitných výdavkov a nevýhod vyplývajúce z plnenia povinností v službách Únie (rozsudky z 13. júla 2018, Quadri di Cardano/Komisia, T-273/17, EU:T:2018:480, bod 44, a z 28. februára 2019, Pozza/Parlament, T-216/18, neuverejnený, EU:T:2019:118, bod 24), úradníkmi, ktorí sú na to, aby mohli trvale vykonávať svoje povinnosti a dodržiavať článok 20 služobného poriadku, povinní premiestniť svoje bydlisko zo štátu svojho bydliska do štátu výkonu práce (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. mája 2007, F/Komisia, T-324/04, EU:T:2007:140, bod 47).

49 Takto koncipovaný príspevok na expatriáciu, ako poznamenala Rada, umožňuje prijatie do zamestnania na čo najširšom geografickom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov Únie v súlade s článkom 27 prvým odsekom služobného poriadku a tým podporuje geografickú rovnováhu v rámci európskej verejnej služby, ktorú navyše vyžaduje duch Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 1964, Lasalle/Parlament, 15/63, EU:C:1964:9, s. 73).

50 Z tohto hľadiska normotvorca len stanovil, že integrácia úradníka v štáte výkonu práce bráni vyplácaniu príspevku na expatriáciu, pokiaľ vyplýva zo skutočnosti, že v ňom „počas obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred jeho nástupom do služby, mal zvyčajné bydlisko alebo vykonával svoje hlavné zamestnanie“. Inými slovami, normotvorca tým, že uviedol tieto spresnenia, vylúčil, aby integrácia vyplývajúca zo skutočnosti, že dotknutý úradník si počas svojej kariéry zriadil zvyčajné bydlisko v štáte výkonu práce a pracuje v ňom, mohla brániť tejto platbe.

51 Naopak, ako bolo uvedené v bodoch 41 až 45 vyššie, normotvorca svojou voľbou formulácie článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku nevylúčil, že osobitná forma integrácie, ktorou je nadobudnutie štátneho občianstva štátu výkonu práce po nástupe do služby, predstavuje podstatnú zmenu situácie, ktorá môže viesť k zániku príspevku na expatriáciu. Normotvorca touto voľbou naďalej konal v rámci širokej miery voľnej úvahy, ktorou disponoval pri stanovení podmienok zamestnávania úradníkov Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. decembra 2008, Centeno Mediavilla a i./Komisia, C-443/07 P, EU:C:2008:767, bod 91, a zo 4. marca 2010, Angé Serrano a i./Parlament, C-496/08 P, EU:C:2010:116, bod 86), vrátane odmeňovania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2018, Carpenito/Rada, T-543/16 a T-544/16, neuverejnený, EU:T:2018:955, bod 60).

52 Za týchto podmienok PMO neporušil článok 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, keď sa domnieval, že nadobudnutie štátneho občianstva štátu výkonu práce počas kariéry musí viesť k opätovnému preskúmaniu práva na príspevok na expatriáciu.

53 Prvá časť prvého žalobného dôvodu teda nie je dôvodná.

b) O druhej časti založenej na tom, že Komisia nezohľadnila obmedzenie vyplývajúce z prípadného vystúpenia Spojeného kráľovstva z Únie

54 Žalobca uvádza, že Komisia mala zohľadniť skutočnosť, že bol nútený požiadať o belgické štátne občianstvo, pretože sa mu zdalo byť v tom čase jediným riešením pre zachovanie svojho zamestnania v prípade vystúpenia Spojeného kráľovstva z Únie. Kolégium komisárov totiž do 28. marca 2018 neposkytlo úradníkom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, záruku, že nebudú musieť povinne odstúpiť zo svojich funkcií, keďže v prípade, ak sa toto vystúpenie uskutoční, už nebudú občanmi členského štátu.

55 Na účely preskúmania tejto časti žalobného dôvodu treba na úvod pripomenúť, že z článku 49 služobného poriadku v spojení s jeho článkom 28 písm. a) vyplýva, že úradník, ktorý prestane spĺňať podmienku, že je štátnym príslušníkom jedného z členských štátov Únie, môže byť odôvodneným rozhodnutím MO požiadaný, aby povinne odstúpil z funkcie, ako to správne tvrdí žalobca.

56 Treba tiež poznamenať, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že úradníci, ktorí sú štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, nedostali žiadnu záruku, že článok 49 služobného poriadku sa na nich nebude uplatňovať v prípade vystúpenia tohto štátu predtým, ako žalobca 27. júna 2017 požiadal a neskôr aj nadobudol belgické štátne občianstvo. Ako uvádza žalobca, Komisia až 28. marca 2018 rozhodla, že MO neuplatní svoju diskrečnú právomoc podľa tohto ustanovenia, okrem prípadu, že by to bolo riadne odôvodnené v osobitných prípadoch, ako sú konflikty záujmov alebo na základe medzinárodných záväzkov.

57 Napokon treba zdôrazniť, že samotné oznámenie Spojeného kráľovstva o svojom úmysle vystúpiť z Únie nezmenilo právne postavenie jeho štátnych príslušníkov (pozri analogicky rozsudok z 26. novembra 2018, Shindler a i./Rada, T-458/17, EU:T:2018:838, bod 44).

58 Po tomto spresnení žalobca zakladá údajnú povinnosť Komisie zohľadniť obmedzenie, ktorému musel čeliť, na judikatúre týkajúcej sa článku 4 ods. 3 prílohy VII služobného poriadku. V odpovedi na otázku položenú na pojednávaní žalobca spresnil, že obmedzenie, ktoré uviedol vo svojich písomných podaniach, by mohlo predstavovať vyššiu moc, ktorej podmienky sú v prejednávanej veci splnené.

59 Pokiaľ ide o článok 4 ods. 3 prílohy VII služobného poriadku, treba pripomenúť, že toto ustanovenie považuje úradníka, ktorý uzavretím manželstva automaticky nadobudol štátne občianstvo štátu výkonu práce bez možnosti vzdať sa ho, za úradníka, ktorý nie je a ani nikdy nebol týmto štátnym príslušníkom.

60 Žalobca nespochybňuje, že toto ustanovenie sa ako také na prejednávanú vec príliš nevzťahuje. Tvrdí však, že zakotvuje samotnú judikatúru založenú na konštatovaní, že hoci je rozhodnutie uzavrieť manželstvo dobrovoľné, manželstvo malo v práve niektorých členských štátov za následok, že sa ním manželskému partnerovi priznala štátna príslušnosť druhého partnera bez toho, aby sa jej mohol vzdať. Žalobca sa domnieva, že táto situácia je porovnateľná so situáciou, v ktorej sa nachádza. Domnieva sa totiž, že hoci jeho vôľa pokračovať v práci v Komisii po vystúpení Spojeného kráľovstva z Únie vyplýva z osobnej voľby, k nadobudnutiu belgického štátneho občianstva bol naopak donútený.

61 V tejto súvislosti treba pripomenúť judikatúru, na ktorú sa žalobca odvoláva a ktorá bola základom článku 4 ods. 3 prílohy VII služobného poriadku. Vo svojom rozsudku z 20. februára 1975, Airola/Komisia (21/74, EU:C:1975:24, bod 12), Súdny dvor rozhodol, že treba odhliadnuť od prípadu, keď úradník ženského pohlavia uzavretím manželstva so štátnym príslušníkom iného členského štátu automaticky nadobudne jeho štátne občianstvo bez možnosti vzdať sa ho, z dôvodu, že článok 4 prílohy VII služobného poriadku sa má vykladať tak, aby sa zabránilo akémukoľvek neodôvodnenému rozdielnemu zaobchádzaniu s úradníkmi oboch pohlaví, ktorí sa nachádzajú v porovnateľných situáciách (rozsudok z 20. februára 1975, Airola/Komisia, 21/74, EU:C:1975:24, body 9 až 11).

62 Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, táto judikatúra sa nezakladala na samotnej skutočnosti, že štátnu príslušnosť štátu výkonu práce, získal úradník automaticky, ale skôr na diskriminačnej povahe vnútroštátnej právnej úpravy, z ktorej právo Únie nemohlo vyvodiť dôsledky.

63 Porušenie všeobecnej zásady rovnosti a zákazu diskriminácie, ktorá je základom judikatúry zavedenej rozsudkom z 20. februára 1975, Airola/Komisia (21/74, EU:C:1975:24), a článku 4 ods. 3 prílohy VII služobného poriadku je predmetom druhého, tretieho a štvrtého žalobného dôvodu, ktoré budú preskúmané nižšie.

64 Pokiaľ ide o vyššiu moc, a za predpokladu, že by tvrdenie, ktoré sa na ňom zakladá, bolo prípustné ako zvýraznenie obmedzenia uvedeného v písomných podaniach, z ustálenej judikatúry stanovenej v rôznych oblastiach práva Únie vyplýva, že toto obmedzenie sa vyznačuje dvoma prvkami: po prvé existenciou neobvyklých a nepredvídateľných okolností dotknutej osoby (rozsudky z 18. decembra 2007, Société Pipeline Méditerranée a Rhône, C-314/06, EU:C:2007:817, bod 23; z 25. januára 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 53, a uznesenie z 28. mája 2013, Honnefelder/Komisia, T-130/13 P, EU:T:2013:276, bod 19); po druhé skutočnosťou, že hoci vyššie uvedené okolnosti nie sú obmedzené na prípady, v ktorých je splnenie povinnosti absolútne nemožné, musia byť aspoň také, aby toto splnenie predstavovalo nadmernú obeť (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, bod 23; z 15. decembra 1994, Bayer/Komisia, C-195/91 P, EU:C:1994:412, bod 32, a z 19. júna 2019, RF/Komisia, C-660/17 P, EU:C:2019:509, bod 37).

65 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že vzhľadom na to, že pojem vyššia moc nemá v rôznych oblastiach uplatnenia práva Únie rovnaký obsah, jeho význam sa musí stanoviť v závislosti od právneho rámca, v ktorom sa má prejaviť jeho účinok (pozri rozsudok z 25. januára 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 54 a citovanú judikatúru).

66 V prejednávanej veci a vzhľadom na kontext veci treba konštatovať, že žalobca svojou argumentáciou tvrdí, že vystúpenie Spojeného kráľovstva z Únie, ktoré ho konfrontovalo s rizikom povinného odstúpenia z funkcie, predstavovalo prípad vyššej moci zbavujúci PMO povinnosti opätovne preskúmať jeho situáciu vzhľadom na belgické štátne občianstvo, ktoré nadobudol.

67 Hoci bol úmysel Spojeného kráľovstva vystúpiť z Únie okolnosťou nezávislou od osoby žalobcu, ktorá je neobvyklá a nepredvídateľná, dôkazy predložené žalobcom neumožňujú preukázať, že opätovné preskúmanie jeho situácie za okolností prípadu by bolo vzhľadom na jeho dôsledky neprimerané.

68 Žalobca tvrdí, že vzhľadom na úmysel Spojeného kráľovstva vystúpiť z Únie a prípadné dôsledky tohto vystúpenia pre úradníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, ich samotná Komisia povzbudzovala k tomu, aby požiadali o belgické štátne občianstvo. V tejto súvislosti predkladá e-mail, ktorý im predseda Komisie adresoval 24. júna 2016. Treba však konštatovať, že sa v ňom obmedzil na ubezpečenie o tom, že „sa [im] nezatvárajú dvere“, že spolupracuje s predsedami ostatných inštitúcií na tom, aby všetci mohli naďalej profitovať z ich skúseností, a že „služobný poriadok sa bude chápať a uplatňovať v európskom duchu“. Z toho nevyplýva, že by Komisia dotknuté osoby podnecovala, aby nadobudli občianstvo štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce. Žalobca tiež predložil novinový článok z 3. mája 2018 uvádzajúci zaujatie stanoviska toho istého predsedu Komisie, ako aj zápisnicu z neformálneho stretnutia z 29. januára medzi zamestnancami a podpredsedom Komisie zodpovedným najmä za ľudské zdroje. Toto stretnutie a zaujatie stanoviska však nasleduje po dni, keď žalobca nadobudol belgické štátne občianstvo, a preto ho ani nemohli prinútiť k tomuto postupu.

69 V konečnom dôsledku sa nezdá, že zánik nároku na príspevok na expatriáciu predstavoval nadmernú záťaž vzhľadom na úplnú záruku zachovania svojho zamestnania, ktorú žalobca získal v prípade odchodu Spojeného kráľovstva z Únie tým, že nadobudol belgické štátne občianstvo.

70 Okrem toho, hoci Súdny dvor rozhodol, že odchod členského štátu z Únie môže podstatným spôsobom zasiahnuť do práv všetkých občanov Únie (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 64), neuviedol, že by mala nejakú povinnosť neutralizovať jeho účinky.

71 Preto musí byť domnienka vyššej moci v prejednávanej veci vylúčená bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či sa na ňu napriek absencii výslovného odkazu v článku 4 prílohy VII služobného poriadku bolo možné odvolávať so zreteľom na štruktúru a ciele tohto ustanovenia.

72 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy a pri neexistencii obmedzenia, ktoré by mohlo byť oprávnene zohľadnené, nie je potrebné rozhodnúť o tvrdení žalobcu založenom na rozsudku z 26. júna 2013, Achab/EHSV (F-21/12, EU:F:2013:95), a na potrebe rozlíšenia medzi prejednávanou vecou, ktorá sa vyznačovala obmedzením, a vecou, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, v ktorej dotknutá osoba mohla pokračovať vo svojej kariére aj bez nadobudnutia belgického štátneho občianstva.

73 Z toho vyplýva, že druhá časť prvého žalobného dôvodu nie je dôvodná a tento dôvod treba zamietnuť v celom rozsahu.

2. O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminácie, keďže nárok žalobcu na príspevok na expatriáciu bol opätovne preskúmaný so zreteľom na podmienky stanovené v článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku

74 Ako bolo uvedené v bode 30 vyššie, v druhom žalobnom dôvode žalobca tvrdí, že zásada rovnosti a zákazu diskriminácie bráni tomu, aby Komisia opätovne preskúmala jeho situáciu so zreteľom na článok 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku.

75 Na účely preskúmania tohto žalobného dôvodu treba najskôr pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku nárok úradníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi štátu výkonu práce, na príspevok na expatriáciu závisí od miesta ich zvyčajného bydliska počas piatich rokov pred ich nástupom do služby, zatiaľ čo podľa článku 4 ods. 1 písm. b) tej istej prílohy sa pre úradníkov so štátnou príslušnosťou tohto štátu tento nárok posudzuje so zreteľom na miesto ich zvyčajného bydliska počas desiatich rokov.

76 Navyše podľa ustálenej judikatúry sa úradníkom, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza miesto výkonu práce, nárok na príspevok na expatriáciu odoprie len v prípade, ak sa tam zdržiavajú počas celého päťročného referenčného obdobia, zatiaľ čo v prípade úradníkov, ktorí

sú štátnymi príslušníkmi tejto krajiny, okolnosť, že si v tejto krajine zachovali alebo zriadili svoje zvyčajné bydlisko, hoci len na veľmi krátku dobu počas desaťročného referenčného obdobia, postačuje na zamietnutie alebo zánik nároku na tento príspevok (rozsudky z 27. februára 2015, Achab/EHSV, T-430/13 P, EU:T:2015:122, bod 54; z 13. júla 2018, Quadri di Cardano/Komisia T-273/17, EU:T:2018:480, bod 47).

77 Napokon je potrebné pripomenúť, že PMO po tom, čo žalobcovi priznal nárok na príspevok na expatriáciu pri jeho nástupe do služby na základe článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, mu tento nárok odňal na základe článku 4 ods. 1 písm. b) tej istej prílohy, pretože ho už treba považovať za úradníka, „ktorý je… štátnym príslušníkom“ štátu, na ktorého území sa nachádza jeho miesto výkonu práce.

78 Práve vzhľadom na tieto predpoklady treba preskúmať obe časti druhého žalobného dôvodu.

a) O prvej časti založenej na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie vo vzťahu k úradníkom s belgickým štátnym občianstvom a úradníkom, ktorí premiestnili svoje hlavné centrum záujmov

79 Žalobca tvrdí, že Komisia tým, že na neho uplatnila článok 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku, zaobchádzala rovnakým spôsobom s dvoma rôznymi kategóriami osôb, a to jednak s osobami, ktoré boli belgickými štátnymi príslušníkmi, alebo všeobecnejšie štátnymi príslušníkmi štátu výkonu práce v čase ich nástupu do služby, ktoré v ňom mali bydlisko počas desaťročného referenčného obdobia uvedeného v tomto ustanovení a ktoré boli prijaté bez toho, aby boli v situácii expatriácie, a jednak s osobami, ktoré tak ako on pri svojom nástupe do služby nemali predmetné štátne občianstvo, a o ktorých sa na rozdiel od prvej kategórie osôb nebolo možné domnievať, že majú úzke väzby so štátom výkonu práce. Žalobca tiež naopak tvrdí, že sa s ním zaobchádzalo inak ako s inými úradníkmi, ktorí tak ako on opustili svoje hlavné centrum záujmov, aby vstúpili do služobného pomeru v inštitúciách, a ktorí si napriek tomu zachovali nárok na príspevok na expatriáciu.

80 Treba pripomenúť, že podľa judikatúry zásada rovnosti zaobchádzania zakazuje, aby sa s porovnateľnými situáciami zaobchádzalo rozdielne a aby sa s rozdielnymi situáciami zaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie, podľa okolností rôzne alebo rovnaké, nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudok z 22. septembra 2017, Wanègue/Výbor regiónov, T-682/15 P, neuverejnený, EU:T:2017:644, bod 64 a citovanú judikatúru). V tejto súvislosti treba zohľadniť tak právne, ako aj skutkové situácie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júna 2013, Achab/EHSV, F-21/12, EU:F:2013:95, bod 39).

81 Ďalej platí, že vzhľadom na to, že stanovenie podmienok, na základe ktorých vzniká nárok na príspevok na expatriáciu, patrí do výkonu diskrečnej právomoci inštitúciami, môže byť zásada rovnosti zaobchádzania porušená iba v prípade, ak by článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku viedol k svojvoľnému alebo zjavne neprimeranému rozlišovaniu vo vzťahu k jeho cieľu (pozri rozsudok z 13. decembra 2004, E/Komisia, T-251/02, EU:T:2004:357, bod 124 a citovanú judikatúru).

82 V prejednávanej veci treba tiež uviesť, že štátna príslušnosť, na ktorej je založený článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku, predpokladá existenciu početných a úzkych väzieb medzi osobou, na ktorú sa tento poriadok vzťahuje, a štátom, ktorého je občanom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. júla 2007, B/Komisia, F-7/06, EU:F:2007:129, bod 39, a z 5. decembra 2012, Bourtembourg/Komisia, F-6/12, EU:F:2012:175, bod 26).

83 Vo všeobecnosti vzhľadom na tento význam štátnej príslušnosti, cieľ príspevku na expatriáciu (pozri bod 48 vyššie) a diskrečnú právomoc normotvorcu Únie (pozri bod 81 vyššie) sa tento normotvorca mohol legitímne domnievať, že zamestnanci, ktorí sú alebo boli štátnymi príslušníkmi štátu, na

ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, nenesú náklady a nepociťujú nevýhody, ktoré má príspevok na expatriáciu kompenzovať, prinajmenšom nie v rovnakej intenzite než zamestnanci, ktorí túto štátnu príslušnosť nemajú. Normotvorca Únie preto mohol bez toho, aby vykonal svojvoľné alebo zjavne neprimerané rozlišovanie, rozlišovať medzi úradníkmi podľa kritéria ich súčasnej alebo predchádzajúcej štátnej príslušnosti. Z tých istých dôvodov bol normotvorca tiež oprávnený podriadiť priznanie príspevku na expatriáciu úradníkom, ktorí sú alebo boli štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, prísnymi podmienkami, najmä tým, že počas referenčného obdobia desiatich rokov mali zvyčajné bydlisko mimo štátu výkonu práce (pozri analogicky rozsudok zo 4. decembra 2008, Blais/ECB, F-6/08, EU:F:2008:160, bod 102).

84 Žalobca však poukazuje na osobitosť jeho situácie. Tvrdí, že počas desaťročného referenčného obdobia stanoveného v článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku nebol belgickým štátnym príslušníkom a že jeho hlavné centrum záujmov sa v tom čase nachádzalo v meste Troon, v Spojenom kráľovstve, ako to Komisia konštatovala v čase jeho nástupu do služby. Žalobca v dôsledku toho zastáva názor, že domnienka, na ktorej sa zakladá toto ustanovenie, podľa ktorej počas tohto obdobia udržiaval viaceré a úzke väzby s Belgickom, štátom výkonu práce, je v jeho prípade nedôvodná.

85 Ako tvrdí žalobca, uplatnenie článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku v napadnutom rozhodnutí spočíva na fikcii, pretože sa s ním zaobchádzalo tak, ako keby svojím nástupom do služby v roku 2001 mal belgické štátne občianstvo, hoci ho nadobudol až o sedemnásť rokov neskôr. Komisia to nespochybňuje, tvrdí však, že kombinácia dvoch prvkov v napadnutom rozhodnutí, a to nadobudnutie štátneho občianstva štátu výkonu práce po nástupe do služby a prítomnosť žalobcu na jeho území pred jeho prijatím do zamestnania, predstavuje primeraný prístup k situácii vzhľadom na znenie článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku, ktorý, na pripomenutie, nezakotvuje osobitné ustanovenie na vyriešenie otázky nadobudnutia nového štátneho občianstva počas kariéry (pozri body 41, 44 a 51 vyššie).

86 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na rozdiel od náhrady výdavkov na sťahovanie a platby príspevku na usídlenie, príspevok na expatriáciu sa má vyplácať počas celého trvania pracovného pomeru. V dôsledku toho sa dodržiavanie zásady rovnosti a zákazu diskriminácie vyžaduje nielen v čase nástupu do služby, ale aj počas jej trvania pri opätovnom preskúmaní nároku na tento príspevok vzhľadom na zmenu okolností.

87 Neuplatnenie článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku na žalobcu od okamihu, keď sa stal belgickým štátnym príslušníkom, by viedlo k tomu, že by sa s ním zaobchádzalo výhodnejšie ako s rodenými Belgičanmi, ktorí nastúpili do služby v inštitúcii v Belgicku a ktorí musia spĺňať prísne podmienky stanovené týmto ustanovením na priznanie nároku na príspevok na expatriáciu počas celej ich kariéry. Spochybnenie nároku žalobcu na príspevok na expatriáciu v roku 2018 po tom, čo nadobudol belgické štátne občianstvo, umožňuje, aby sa s ním zaobchádzalo rovnako ako s Belgičanmi, ktorí z dôvodu ich väzby s Belgickom nemajú na uvedený príspevok nárok.

88 Navyše neuplatnenie článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku na žalobcu by ho odlíšilo aj od belgických štátnych príslušníkov, ktorí dlhodobo prerušili akúkoľvek väzbu s Belgickom, ale sa tam rovnako ako on zdržiavali počas desaťročného referenčného obdobia pred nástupom do služieb Únie a boli do tejto krajiny vyslaní. Takýmto štátnym príslušníkom sa totiž zamietne príspevok na expatriáciu podľa článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júla 2018, Quadri di Cardano/Komisia, T-273/17, EU:T:2018:480, body 28, 46 a 47).

89 Rovnako by neuplatnenie článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku na žalobcu, ktorý sa stal belgickým občanom počas svojej kariéry, viedlo k tomu, že by sa s ním zaobchádzalo výhodnejšie než s rodeným Belgičanom, ktorý sa vzdal belgickej štátnej príslušnosti v prospech inej štátnej príslušnosti, napríklad žalobcovej štátnej príslušnosti Spojeného kráľovstva, ale ktorý sa zdržiaval v Belgicku nejaký čas predtým, ako tam bol prijatý do zamestnania inštitúciou.

90 Napokon úradník, akým je žalobca, ktorý nadobudne štátne občianstvo štátu výkonu práce počas svojej kariéry, sa už nenachádza v rovnakej situácii ako úradníci, ktorí nevyjadrili úmysel formalizovať svoje väzby s touto krajinou nadobudnutím štátneho občianstva. Nadobudnutie tohto štátneho občianstva prinajmenšom vytvára užšie politické väzby s touto krajinou, než sú tie, ktoré sú pre porovnanie priznané štátnym príslušníkom iných členských štátov podľa článku 22 ZFEÚ.

91 Okrem toho ako to na pojednávaní uznala Komisia a ako sa uvádza v už citovanom informačnom oznámení Rady z 11.decembra 1959 (pozri bod 21 vyššie), článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku je výsledkom kompromisu medzi viacerými možnosťami. Jeho cieľom nie je výslovne upraviť všetky situácie a ťažkosti, ktoré môžu nastať, ale poskytnúť jednoduché a objektívne kritériá, ktoré sa ľahko uplatňujú vo väčšine prípadov (pozri bod 45 vyššie).

92 Pri existencii takého *quod plerumque fit* treba pripomenúť, že hoci v okrajových situáciách vedie prijatie abstraktnej a všeobecne záväznej právnej úpravy k prípadným nevýhodám, nemožno normotvorcovi vytýkať, že použil kategorizáciu, pokiaľ v prípade, že je založená na objektívnych skutočnostiach, nie je vo svojej podstate diskriminačná so zreteľom na cieľ, ktorý sleduje (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. januára 1981, Vutera/Komisia, 1322/79, EU:C:1981:6, bod 9, a z 15. apríla 2010, Gualtieri/Komisia, C-485/08 P, EU:C:2010:188, bod 81).

93 Žalobca sa však domnieva, že jeho situácia odhaľuje systémový problém výkladu článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku, ktorý sa môže dotýkať početnej kategórie úradníkov.

94 Z novinového článku, na ktorý sa žalobca odvoláva, však vyplýva, že v čase skutkových okolností Komisia zamestnávala 32 847 osôb. Okrem toho podľa informácií, ktoré poskytla na žiadosť Všeobecného súdu (pozri bod 20 vyššie), 98 jej zamestnancov bolo pri nástupe do služby štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, ktorí v priebehu výkonu práce v Bruseli po referende o vystúpení z Únie nadobudli belgické štátne občianstvo. Podľa údajov, ktoré predložila Komisia, 40 úradníkom z nich ostal príspevok na expatriáciu, 23 zanikol a 35 bol odňatý príspevok na zahraničné bydlisko, na ktorý mali predtým nárok na základe článku 4 ods. 2 prílohy VII služobného poriadku. Napokon podľa novinového článku, na ktorý sa žalobca odvoláva, Komisia po vystúpení Spojeného kráľovstva stále zamestnávala na všetkých miestach výkonu práce 700 štátnych príslušníkov uvedeného štátu. Pokiaľ ide o Radu, podľa číselných údajov, ktoré oznámila Všeobecnému súdu, úradníkov a zamestnancov, ktorí v čase vyššie uvedeného referenda boli štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, bolo 80 a v čase skutočného vystúpenia Spojeného kráľovstva z Únie 30, pričom rozdiel vyplýva z odchodov alebo nadobudnutia iného štátneho občianstva. Konkrétne 14 úradníkov alebo zamestnancov, ktorí boli štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, vyhlásilo, že počas tohto obdobia nadobudlo belgické štátne občianstvo. Po opätovnom preskúmaní ich situácie v dôsledku tohto nadobudnutia 3 z nich zanikol nárok na príspevok na expatriáciu a 7 príspevok na zahraničné bydlisko.

95 Okrem toho z informácií vyžiadaných od Parlamentu, Súdneho dvora Európskej únie a od Dvora audítorov (pozri bod 19 vyššie) vyplýva, že na Súdnom dvore Európskej únie 52 úradníkov a zamestnancov, ktorí počas svojej kariéry nadobudli luxemburské štátne občianstvo, má naďalej nárok na príspevok na expatriáciu podľa článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku a že na Dvore audítorov z 23 zamestnancov so štátnym občianstvom Spojeného kráľovstva, ktorí poberali tento príspevok a ktorí nadobudli luxemburské štátne občianstvo, ho na základe toho istého ustanovenia naďalej poberá 20 a trom zanikol z dôvodu, že v období desiatich rokov pred vstupom do služby mali zvyčajné bydlisko v Luxembursku.

96 Zo všetkých týchto číselných údajov teda vyplýva, že situácia, ktorej žalobca údajne čelí, neodhaľuje systémový problém a že, ako uvádza Rada, normotvorca nekonal protiprávne, keď použil kritérium štátnej príslušnosti na účely kategorizácie približne 50 000 úradníkov a zamestnancov Únie na účely vymedzenia prípadov, v ktorých majú títo úradníci a zamestnanci nárok na príspevok na expatriáciu.

97 V dôsledku toho sa nemožno domnievať, že PMO porušil zásadu rovnosti a zákazu diskriminácie tým, že vyložil článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku v prvom rade v tom zmysle, že povolil opätovné preskúmanie situácie žalobcu po tom, čo nadobudol belgické štátne občianstvo, ďalej, že toto preskúmanie sa musí vykonať s prihliadnutím na odsek 1 písm. b) tohto ustanovenia, a napokon, že na tento účel je potrebné zohľadniť desaťročné referenčné obdobie predchádzajúce jeho nástupu do služby.

98 Tento záver nie je vyvrátený tvrdením žalobcu, že sa s ním zaobchádzalo tak, ako keby bol Belgičanom, ktorý mal počas desaťročného referenčného obdobia bydlisko v Belgicku, čo viedlo Komisiu k tomu, že prehliadla skutočnosť, že pred nadobudnutím tohto štátneho občianstva počas kariéry vykonával svoje právo na voľný pohyb na účely prijatia do zamestnania inštitúciami. Žalobca v tejto súvislosti tvrdí, že Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 14. novembra 2017, Lounes (C-165/16, EU:C:2017:862, bod 49), konštatoval, že situáciu štátneho príslušníka členského štátu, ktorý vykonal svoju slobodu pohybu práve tým, že sa presťahoval na územie iného členského štátu a legálne sa tam zdržiaval, nemožno považovať za čisto vnútroštátnu situáciu len z toho dôvodu, že tento štátny príslušník pri tomto pobyte popri svojom pôvodnom občianstve nadobudol štátne občianstvo hostiteľského členského štátu.

99 Treba však konštatovať, že v tomto rozsudku išlo o otázku, či sa štátny príslušník členského štátu, ktorý vykonal svoje právo voľne sa pohybovať a zdržiavať na území iného členského štátu, mohol ešte domáhať práva na voľný pohyb a pobyt stanoveného v článku 21 ods. 1 ZFEÚ v tomto inom štáte, aj keď nadobudol jeho štátne občianstvo, a či sa v dôsledku toho mohol dovolávať aj práva viesť bežný rodinný život v tejto krajine a mať v nej prospech z prítomnosti svojich rodinných príslušníkov, a to manžela, štátneho príslušníka tretej krajiny s nelegálnym pobytom (rozsudok zo 14. novembra 2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, body 51 a 52).

100 V prejednávanej veci pritom žalobca nepreukázal, že napadnuté rozhodnutie zasahuje do práv, ktoré mu vyplývajú z článku 21 ods. 1 ZFEÚ v Belgicku. Naopak v odpovedi na otázky, ktoré mu boli položené na pojednávaní, žalobca uviedol, že jeho manželka má okrem iného francúzske štátne občianstvo a že jej rodina má bydlisko vo Francúzsku a nie na belgickom území. Napadnuté rozhodnutie navyše nie je založené na tom, že situácia žalobcu sa prirovná k čisto vnútroštátnej situácii. Opiera sa len o skutočnosť, že počas desaťročného referenčného obdobia mal žalobca na základe výkonu svojho práva voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území iných členských štátov obvyklý pobyt v zmysle článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku v štáte výkonu práce, ktorého občianstvo neskôr nadobudol.

101 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je prvá časť druhého žalobného dôvodu nedôvodná.

b) O druhej časti založenej na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie na úkor úradníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva

102 Žalobca tvrdí, že za okolností veci samej je výklad článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku, ktorý je základom napadnutého rozhodnutia, diskriminačný v tom, že sa v skutočnosti viac dotýka úradníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, než všetkých ostatných. Z hľadiska vystúpenia Spojeného kráľovstva z Únie boli totiž jedinými osobami, ktoré museli nadobudnúť nové štátne občianstvo, aby neprišli o svoje zamestnanie. Podľa žalobcu táto diskriminácia nie je odôvodnená so zreteľom na cieľ príspevku na expatriáciu.

103 Komisia však správne poznamenáva, že nadobudnutie druhého štátneho občianstva nie je situáciou, ktorá sa týka výlučne štátnych príslušníkov Spojeného kráľovstva, a že v takom prípade opätovné preskúmanie administratívneho postavenia zamestnancov platí pre všetkých.

104 Komisia vo svojom informačnom vestníku č. 18 z februára 2016, teda pred referendom o vystúpení Spojeného kráľovstva z Únie, ku ktorému došlo 23. júna toho istého roku, upozornila všetkých svojich zamestnancov na skutočnosť, že nadobudnutie štátneho občianstva štátu výkonu práce počas kariéry môže mať vplyv na nárok na príspevok na expatriáciu a vyžaduje si nové posúdenie.

105 Navyše Komisia už tento postoj zaujala v administratívnom oznámení č. 317 zo 14. apríla 1981 o príspevku na zahraničné bydlisko a príspevku na expatriáciu, ktoré bolo vydané *in tempore non suspecto*, bez akejkoľvek perspektívy vystúpenia Spojeného kráľovstva.

106 Okrem toho vzhľadom na body 64 až 70 vyššie sa nezdá, že dôsledky nadobudnutia štátneho občianstva štátu výkonu práce úradníkmi, ktorí sú štátnymi príslušníkmi Spojeného kráľovstva, boli také, že by mali Komisiu viesť k zdržaniu sa opätovného preskúmania situácie žalobcu, pokiaľ ide o jeho nárok na príspevok na expatriáciu.

107 Druhá časť druhého odvolacieho dôvodu teda nie je dôvodná.

108 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť druhý žalobný dôvod v celom rozsahu.

3. O treťom žalobnom dôvode založenom na zásade rovnosti a zákazu diskriminácie v rozsahu, v akom napadnuté rozhodnutie vykladalo článok 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku v rozpore s touto zásadou

109 Ako bolo uvedené v bode 31 vyššie, v treťom žalobnom dôvode žalobca tvrdí, že aj za predpokladu, že by Komisia bola oprávnená opätovne preskúmať jeho nárok na príspevok na expatriáciu na základe článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku, vzhľadom na zásadu zákazu diskriminácie nesprávne vyložila podmienku, podľa ktorej na to, aby dotknutý úradník mohol mať tento nárok, musí mať „zvyčajné bydlisko mimo európskeho územia“ štátu výkonu práce.

110 Podľa žalobcu, aby bola táto podmienka v súlade so zásadou zákazu diskriminácie, mala by byť vykladaná s prihliadnutím na skutočnosť, že článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku spočíva na domnienke, že úradník, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, má početné a úzke väzby s týmto štátom. Naopak tvrdí, že pri úradníkovi, ktorý nebol štátnym príslušníkom štátu, na ktorého území sa nachádza miesto výkonu práce počas desaťročného referenčného obdobia, nemožno predpokladať, že mal v tomto okamihu takéto väzby s týmto štátom. Žalobca teda naznačuje, že v prípade úradníka, ktorý nadobudol občianstvo štátu, na ktorého území sa nachádza miesto výkonu práce, počas kariéry, pojem zvyčajného bydliska uvedený v článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku sa nemá vykladať reštriktívne, ako je to v prípade úradníka, ktorý už mal toto občianstvo pred nástupom do služby. Skôr by sa mal vykladať tak, ako je vykladaný v rámci článku 4 ods. 1 písm. a) tej istej prílohy, vo vzťahu k úradníkovi, ktorý nikdy nemal toto štátne občianstvo. Úradník, ktorý po svojom nástupe do služby nadobudol štátne občianstvo štátu výkonu práce, by tak mal prísť o svoj príspevok na expatriáciu iba vtedy, ak tam mal minimálne počas piatich rokov zvyčajné bydlisko v priebehu desaťročného referenčného obdobia stanoveného v článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku. Ak by sa prijal tento výklad, žalobca tvrdí, že Komisia by mala konštatovať, že žalobca počas tohto obdobia obvykle býval mimo miesta výkonu práce, a mala by zachovať jeho nárok na príspevok na expatriáciu.

111 Treba však pripomenúť, že použitie výkladu je možné len vtedy, ak je v súlade so znením predmetného ustanovenia a že ani zásada výkladu, ktorý je v súlade s normou vyššej právnej sily, nemôže slúžiť ako základ na výklad *contra legem* (pozri analogicky rozsudok z 19. septembra 2019, Rajonna prokuratura Lom, C-467/18, EU:C:2019:765, bod 61 a citovanú judikatúru).

112 V článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku podmienka „zvyčajného“ bydliska, od ktorej závisí priznanie príspevku na expatriáciu, odkazuje na miesto bydliska nachádzajúce sa mimo európskeho územia štátu výkonu práce, takže *a contrario* a ako vyplýva z judikatúry citovanej v bode 76 vyššie, pre úradníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, každé bydlisko v tomto štáte, hoci aj krátkodobé, postačuje na zamietnutie alebo zánik nároku na tento príspevok, akonáhle ho možno kvalifikovať ako zvyčajné. Okrem toho sa toto ustanovenie týka referenčného obdobia desiatich rokov, takže jeho uplatnenie nemôže byť založené na referenčnom období piatich rokov, ktoré sa vôbec neobjavuje v predpokladoch normotvorcu.

113 V dôsledku toho výklad článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku, ako ho navrhuje žalobca, v tom zmysle, že úradník, ktorý počas kariéry nadobudol štátne občianstvo štátu výkonu práce, by mal stratiť svoj príspevok na expatriáciu len vtedy, ak tam mal zvyčajné bydlisko minimálne počas piatich rokov v priebehu desaťročného referenčného obdobia predchádzajúceho jeho nástupu do služby, je nezlučiteľný so znením tohto ustanovenia a s jeho rozsahom, tak ako ho ustálene vykladá judikatúra.

114 Navyše, ako už bolo konštatované v bode 90 vyššie, tento výklad by viedol k tomu, že by sa s úradníkom, ktorý počas kariéry nadobudol štátne občianstvo štátu, na ktorého území sa nachádza jeho miesto výkonu práce, zaobchádzalo spôsobom porovnateľným s úradníkmi, ktorí toto štátne občianstvo nikdy nenadobudli a ktorí tak neformalizovali existenciu početných a úzkych väzieb s týmto štátom.

115 Výklad pojmu zvyčajné bydlisko v zmysle článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku v podstate tak, že sa týka päťročného pobytu v štáte výkonu práce, ktorý navrhuje žalobca, musí byť preto zamietnutý.

116 Z toho vyplýva, že žalobca márne tvrdí, že neprerušil svoje väzby so Spojeným kráľovstvom, ktorého štátnu príslušnosť si navyše ponechal, a že iba požiadal o belgické občianstvo s cieľom zachovať si svoje zamestnanie bez toho, aby mal v úmysle ostať natrvalo v Belgicku.

117 Z dôvodu existencie príspevku na expatriáciu, pripomenutého v bodoch 44 a 48 vyššie, totiž vyplýva, že otázkou nie je, či žalobca úplne prerušil kontakt so štátom svojho prvého štátneho občianstva alebo nie, ale určiť, či počas referenčného obdobia mal so štátom výkonu práce, ktorého je v súčasnosti štátnym príslušníkom, dostatočné väzby na to, aby sa mu mal zamietnuť príspevok na expatriáciu vzhľadom na podmienky stanovené v článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku. V prejednávanom prípade ide o takúto situáciu. Žalobca mal zvyčajné bydlisko v Belgicku a pracoval v ňom prinajmenšom od 1. marca 1999 do 31. decembra 2000. V tejto súvislosti je okolnosť, aj keby bola preukázaná, že sa pre prácu v Belgicku rozhodol len s cieľom byť prijatý do zamestnania inštitúciou Únie, irelevantná. Prítomnosť a výkon práce na budúcom miesta výkonu práce nie sú podmienkou prijatia do zamestnania a nemožno ich považovať za uľahčenie takého prijatia.

118 Navyše z článku 4 prílohy VII služobného poriadku nemožno nijako vyvodiť, že jeho autori pripisovali osobitný význam okamihu premiestnenia bydliska mimo štát, ktorého štátnym príslušníkom je alebo bola dotknutá osoba, alebo dôvodom, ktoré viedli k takémuto premiestneniu (rozsudok z 25. septembra 2014, Grazyte/Komisia, T-86/13 P, EU:T:2014:815, body 58 a 78).

119 Okrem toho vyváženie postavenia štátneho príslušníka Spojeného kráľovstva a belgického štátneho príslušníka, o ktoré sa žalobca usiluje, a uznanie skutočnosti, ako navrhuje, že toto prvé štátne občianstvo prevažuje, by viedlo k uplatneniu teórie skutočnej štátnej príslušnosti, ktorú Súdny dvor výslovne odmietol vo svojom rozsudku zo 14. decembra 1979, Deverd/Komisia (257/78, EU:C:1979:294, bod 14).

120 Napokon zo zamietnutia výkladu pojmu zvyčajné bydlisko zastávaného žalobcom vyplýva, že žalobca zbytočne tvrdí, že Komisia porušila zásadu ochrany legitímnej dôvery tým, že sa v napadnutom rozhodnutí domnievala, že na jednej strane bol v čase prijatia do zamestnania natoľko súčasťou belgickej spoločnosti, že musí preukázať, že v Belgicku nemal bydlisko počas desiatich rokov pred svojím nástupom do služby, hoci sa na druhej strane domnievala, že nebol v tejto krajine integrovaný, keďže mu v čase jeho prijatia do zamestnania priznala nárok na príspevok na expatriáciu.

121 Vzhľadom na to, že kritérium „zvyčajného“ bydliska je menej prísne v rámci článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku ako kritérium uvedené v článku 4 ods. 1 písm. b) tej istej prílohy, mohol PMO bez toho, aby si protirečil alebo porušil zásadu ochrany legitímnej dôvery, dospieť k záveru o priznaní príspevku na expatriáciu na základe tohto prvého ustanovenia pri nástupe žalobcu do služby a mohol dospieť k záveru o odňatí tohto príspevku na základe druhého ustanovenia pri opätovnom preskúmaní jeho situácie po nadobudnutí belgického štátneho občianstva. Navyše žalobca sa môže dovolávať tejto zásady tým menej, že úradníci Komisie boli výslovne informovaní o dôsledkoch, ktorým sa vystavia tým, že nadobudnú občianstvo štátu, na ktorého území sa nachádza miesto výkonu práce (pozri body 104 a 105 vyššie).

122 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy nie je tretí žalobný dôvod dôvodný.

4. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku

123 Subsidiárne za predpokladu, že by predchádzajúce žalobné dôvody boli zamietnuté, žalobca vznáša námietku nezákonnosti článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku v rozsahu, v akom je diskriminačný voči osobám, ktoré sa nachádzajú v jeho situácii, a to z dôvodov uvedených na podporu prvého a druhého žalobného dôvodu.

124 V rozsahu, v akom sa tejto námietke vyhovie, žalobca bez toho, aby formálne formuloval samostatný návrh, navrhuje, aby Všeobecný súd nariadil inštitúciám zmeniť toto ustanovenie tak, aby sa odstránila táto diskriminácia.

125 Preskúmanie prvých dvoch žalobných dôvodov, na ktoré žalobca pritom odkazuje, však viedlo k záveru, že článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku nie je diskriminačný ani sám osebe, ani pri jeho uplatnení v prejednávanej veci.

126 Navyše návrh žalobcu, aby Všeobecný súd nariadil inštitúciám zmeniť článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku tak, aby sa odstránila akákoľvek diskriminácia, je nielen nedôvodný, ale nespadá ani do právomoci Všeobecného súdu, pretože nemá právomoc adresovať inštitúciám príkazy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2018, Zink/Komisia, T-338/16 P, neuverejnený, EU:T:2018:98, bod 39).

127 Z toho vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod sa musí zamietnuť ako nedôvodný a že návrh žalobcu v ňom je neprípustný.

128 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba návrhy žalobcu na zrušenie zamietnuť.

B. O druhom, treťom a štvrtom bode žalobných návrhov

129 Vo svojom druhom a treťom bode žalobných návrhov žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd uložil Komisii povinnosť, aby mu vyplatila príspevok na expatriáciu a nahradila mu cestovné výdavky spojené s týmto príspevkom, a to od 1. decembra 2017 spolu s úrokmi z omeškania.

130 V štvrtom bode žalobného návrhu žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd v prípade, že vyhovie námietke nezákonnosti uvedenej v žalobe, zrušil „[voči nemu] uplatnenie článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku dovtedy, kým ho inštitúcie nenahradia nediskriminačnými ustanoveniami“.

131 Tieto body žalobných návrhov však musia byť zamietnuté, pretože sú doplnením samotných návrhov na zrušenie, v súvislosti s ktorými bolo práve uvedené, že musia byť zamietnuté.

132 Z toho vyplýva, že žaloba sa musí v celom rozsahu zamietnuť.

O trovách

133 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V zmysle článku 135 ods. 1 tohto poriadku však platí, že ak si to vyžaduje spravodlivé zaobchádzanie, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť iba časť trov konania druhého účastníka, resp. vôbec mu nemusí uložiť povinnosť nahradiť trovy konania.

134 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

135 Za okolností prejednávanej veci Všeobecný súd konštatuje, že každý hlavný účastník konania má znášať svoje vlastné trovy konania. Okrem toho Rada ako inštitúcia, ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník, znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Colin Brown a Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

3. Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania.

Papasavvas Gervasoni Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. októbra 2020.

Podpisy